

L'arribada de l'Anna

Tot comença un dia molt especial. Un dia diferent de tots els altres. El cel era blau com una manteta neta, i l'aire feia olor de flors tendres i promeses noves.

Aquell dia, va arribar l'Anna.

La seva mare la va agafar entre els braços per primer cop i va plorar... però no de tristesa, no. Plorava de joia, d'amor, d'aquell amor que només es pot sentir quan el cor et batega més fort que mai.

—Hola, Anna... —va xiuxiuejar-li a cau d'orella—. Et fèiem lloc des de fa temps, i per fi ets aquí.

El pare, amb ulls plens de llum, la va tocar suaument amb un dit.

—Ets tan petita... i tan gran alhora. Ja ets tota la nostra vida.

La casa es va omplir d'una pau nova, d'una calma dolça, com si tothom sabés que havia arribat algú important. L'àvia de l'Anna va dir que semblava una estrella, i l'avi va assegurar que mai havia vist un nadó tan despert.

I fins i tot el gat, que sempre rondinava, es va asseure al seu costat i va ronronejar. Semblava que li deia: “Benvinguda al teu món, petita”.

L’Anna era petita, sí. Però dins seu hi havia un món immens. Quan badallava, semblava que obrís finestres als seus somnis. Quan tancava els ulls, l’aire s’aturava un moment per escoltar el seu silenci.

I quan reia... oh! Quan reia, els núvols s’obrien, les campanes tocaven soles i les flors es giraven per veure-la.

Tothom deia: “Quina nena més forta!”, perquè amb cada petit moviment mostrava la seva energia.

“Quina nena més llesta!”, perquè escoltava el món amb els ulls ben oberts, com si ho entengués tot.

“Quina nena més alegre!”, perquè amb el seu primer somriure va pintar de colors el cor de tothom.

Els dies van passar, i cada dia era nou amb l’Anna. La seva mare li cantava cançons dolces, el seu pare li explicava contes inventats, i ella escoltava... o potser només sentia les veus que li deien, cada dia, sense falta:

—T’estimem. T’estimem com no hem estimat mai ningú. I sempre ho farem.

Quan l’Anna plorava, tothom feia silenci. No per por, sinó per respecte. Perquè aquelles llàgrimes eren també paraules, i estaven aprenent a escoltar-les.

Quan l’Anna dormia, la casa es feia tendra. Les hores passaven de puntetes, i el món semblava cuidar-la amb una mà invisible.

—Quan siguis gran, Anna, podràs ser tot el que vulguis ser —li deia la mare mentre li feia un massatge suau als peus petits.

—Pots ser astronauta, ballarina, jardinera, veterinària, escriptora o drac guardià dels contes —afegia el pare amb veu divertida.

Però el més important era una altra cosa. I ho repetien, nit rere nit, com un conjur que mai s'esborra:

—Siguis qui siguis, facis el que facis... sempre seràs estimada. Sempre.

I així, cada vespre, embolicada amb paraules dolces i moixaines de núvol, l'Anna s'adormia. I somiava. I creixia.

I vet aquí un conte, vet aquí un bressol, que l'Anna ha vingut... i tot és més dolç.